

haft noget Lumskeri for med Stemmesedlen, vilde han nok have kunnet huske det, og da det nu ikke kan antages, at det er en Mand, som staar og lyver i Forhøret, vil man ved at sammenholde det med, hvad Listeføreren har sagt, kunne se, at det er passeret ganske paa samme Maade som i de andre Tilfælde. Han har udleveret to Stemmesedler til Lærer N. N., og denne har givet den ene til Kurvmager N. N. Men hvorledes det nu end i øvrigt maatte forholde sig med dette Tilfælde, hvor Modtagerens Færd ikke er oplyst, er der neppe nogen Tvivl om, at i dette Tilfælde har Valglisterføreren vidst Besked om, at Kurvmageren var der, og man kan jo ikke sige noget til, at man imødekommer en Mand, der gaar paa Krykker. Naar man tager ædrueligt og simpelt paa Sagen, er der ikke nogen Grund til at tro, at der ligger noget mugget eller nogen ulovlig Hensigt bagved dette.

Da jeg antager, at det høje Ting sætter Pris paa, at denne Diskussion kan afsluttes i dette Møde, skal jeg nu indskrænke mig til at gøre nogle Bemærkninger om Otterupvalget. Det er rigtigt nok, at ved Otterupvalget, som blev godkendt, forelaa der ikke den samme Situation, som foreligger denne Gang. Situationen havde ikke den Klarhed; men hvad der havde Klarhed, var de Udtalelser, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds kom med. Det ærede Medlem kom ogsaa i Dag tilbage til en Person, der havde været Sygepasser, som han siger, og som havde sagt noget til en anden, som han ikke maatte sige. Det ærede Medlem fremstillede det i Dag som noget meget uskyldigt, da vedkommende indrømmede at have sagt: „Du stemmer paa Lohmann“. Men saaledes fremstillede han det ikke den Gang. Da lode hans Ord saaledes: Det huskede den tilforordnede ikke noget om, men han indrømmede at have sagt: „De stemmer jo paa Lohmann!“ Jeg vil ganske dristigt tro, at den tilforordnede, der sagde disse skæbnsvangre Ord, den Gang ikke har haft i Erindring, hvad der staar i Valglovens § 92 C., thi denne Paragraf er han ganske utvivlsomt kommen paa Kant med. Hvordan det gaar ham senere i Verden, vil jeg ikke udtale mig om, thi det er en meget alvorlig Paragraf. Men at disse Ord skulde have en saa stærk Magt, at de kunde hidføre noget Valgresultat i den ene eller anden Retning, det kan Udvalget ikke gaa ud fra. Altsaa, uagtet det ingen Be-

tydning faar overfor Konklusionen, lægger det ærede Medlem ogsaa efter den hemmelige Afstemnings Indførelse nogen Vægt paa, hvorvidt en Fejl kan hidføre et Valgresultat i anden Retning. Et andet Sted siger han: „De have derved begaaet en Fejl, men den skønnes ikke at have haft Indflydelse paa Valgets Resultat“. I Dag er det ærede Medlem ganske ude af Stand til at skønne, hvorvidt den begaaede Fejl kan have haft Indflydelse paa Valgets Resultat. Overfor dette staar hans Forstand ganske stille. Men da han stod overfor Valget i Otterup, den Gang hemmelig Afstemning ogsaa var indført, havde han ikke paa det Omraade mistet Forstanden. Da blev det ærede Medlem jo angrebet fra et æret Medlem, der nu staar ham ret nær, det ærede Medlem for Middelfart (Slengerrick). Det ærede Medlem for Middelfart var den Gang skrappere. Han vilde have det paagældende Valg forkastet. Men da holdt det ærede Medlem en rørende Formaningstale til dette ærede Medlem. Jeg skal tillade mig at oplæse noget af denne, og saa skal jeg ikke oplæse mere. Han siger: „Dette at forkaste et Valg er efter min Mening en temmelig alvorlig Historie, det gaar hverken Udvalget eller Tinget til med Glæde. Jeg kan vidne for mit private Vedkommende, at jeg gaar kun med dertil i alleryderste Nødstilfælde, naar det maatte falde saaledes, at de Regler, som Tinget fra tidligere Tid har opstillet, for at en Mands Valg skal godkendes, ere til-sidesatte“. Jeg vil nu ikke sige, at man skal sætte Sagen i den Grad paa Spidsen, at man skal sige, at man kun i alleryderste Nødstilfælde skal kassere et Valg, men jeg vil sige, at det er rigtigt, naar det ærede Medlem sagde, at det er en alvorlig Ting, og at man ikke af juridisk Formalisme og formalistisk Juristeri bør gaa til et Valgs Forkastelse.

Alfred Christensen: Nu har det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) nogle Gange benyttet Betegnelsen „formalistisk Juristeri“ om den Maade, hvorpaa det Mindretal, hvortil jeg hører, begrunder vor Indstilling og senere vil begrunde vor Afstemning, medens det ærede Medlem begrunder sit Standpunkt paa god Logik og med sund Forstand osv. Jeg synes nu ikke om at høre Ordet „Juristeri“, men da vi ere Jurister begge to, skal det vel ikke være ment som Fornærmelse mod mig. Det er nu alligevel et grimt Ord.

Naar det ærede Medlem begyndte sit sidste Foredrag med at sige, at „det ærede